



HØJESTERETS DOM

afsagt onsdag den 5. november 2025

Sag BS-60052/2024-HJR
(1. afdeling)

Ankestyrelsen
(advokat Inge Houe)

mod

Ikast-Brande Kommune
(advokat Anne Mette Myrup Opstrup)

Biintervenient til støtte for Ikast-Brande Kommune:
KL
(advokat Anne Mette Myrup Opstrup)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Herning den 1. marts 2023 (BS-47882/2021-HER) og af Vestre Landsrets 11. afdeling den 14. august 2024 (BS-17001/2023-VLR).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Jens Peter Christensen, Jan Schans Christensen, Kurt Rasmussen, Ole Hasselgaard og Søren Højgaard Mørup.

Påstande

Appellanten, Ankestyrelsen, har påstået stadfæstelse af byrettens dom, subsidiært at sagen hjemvises til Ankestyrelsen.

Indstævnte, Ikast-Brande Kommune, har påstået stadfæstelse af landsrettens dom.

Anbringender

For Højesteret er der enighed mellem parterne om, at A om morgenen den 23. februar 2015 på sin bopæl tjekkede sin arbejdsmail, telefon og kalender, samt at hun læste i et udkast til rapport om det barn, som hun skulle observere samme dag. Hun redigerede ikke i rapporten. Parterne er enige om, at hun brugte i alt 15-20 minutter på disse aktiviteter.

Ikast-Brande Kommune har for Højesteret frafaldet anbringendet om, at hjemmearbejde i form af 15-20 minutters forberedelse af dagens opgaver var i strid med vilkårene for As ansættelse.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstilling

Sagen angår, om A var omfattet af arbejdsskadesikringsloven, da hun den 23. februar 2015 kom til skade ved et færdselsuheld. Hun var i bil på vej fra sit hjem til en institution, hvor hun som led i sit arbejde som ressourcepædagog skulle observere et barn.

Parterne er enige om, at befordringen fra hjemmet til institutionen som udgangspunkt ikke er omfattet af loven.

De er derimod ikke enige om, hvorvidt udgangspunktet skal fraviges, som følge af at A, umiddelbart inden hun forlod sit hjem, tjekkede sin arbejdsmail, telefon og kalender samt læste i et udkast til rapport vedrørende det barn, som hun skulle observere på institutionen.

Arbejdsskadesikringslovgivningen

Arbejdsskadesikringslovens § 4, stk. 1, 1. pkt., bestemmer, at alt arbejde for arbejdsgiveren er omfattet af arbejdsskadesikringen. Efter stk. 3 fastsætter beskæftigelsesministeren regler om, hvornår loven skal gælde for skader opstået under befordring til og fra arbejde.

Det fremgår af bestemmelsens forarbejder (Folketingstidende 2002-03, tillæg A, lovforslag nr. L 216, s. 6613 f.), at skader opstået under befordring til og fra arbejde som udgangspunkt ikke er omfattet af loven. Det anføres herefter, at "[i] visse situationer har befordring mellem hjem og arbejdssted imidlertid karakter af egentligt arbejde i arbejdsgivers interesse, og de ansatte er i så fald omfattet af loven under denne befordring." Bemyndigelsen i § 4, stk. 3, er ifølge forarbejderne begrundet i et ønske om i en bekendtgørelse at få kodificeret praksis for, i hvilke tilfælde og under hvilke forudsætninger en arbejdstager undtagelsesvis er omfattet af loven under befordring til og fra arbejde.

Ifølge § 1, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 939 af 26. november 2003 om arbejdsskadesikring under befordring til og fra arbejde, som var gældende på tidspunktet for færdselsuheldet den 23. februar 2015, er befordring til og fra fast eller midlertidig arbejdsplads sikret under loven, og skade, der opstår under sådan befordring, kan anerkendes som arbejdsskade, hvis tjenesteforholdet til arbejdsgiveren eller hensynet til virksomhedens interesser har indflydelse på befordringen. I denne vurdering indgår tidspunktet eller måden, befordringen foregår på, og nødvendige forberedelser forud for befordringen. I vurderingen indgår ligeledes, om arbejdet efter sin art udelukker en klar sondring mellem fritid og arbejde, såsom rednings- eller forsvarsberedskab og deltagelse i fredsskabende eller fredsbevarende arbejde.

Det fremgår af bekendtgørelsens § 3, at befordring til og fra fast eller midlertidig arbejdsplads betragtes som sikret arbejde i medfør af § 1 i bl.a. en række situationer, der er opregnet i nr. 1-7.

Bekendtgørelsens § 1 og § 3 er fravigelser fra lovens klare udgangspunkt om, at befordring mellem hjem og arbejdsplads ikke er omfattet af loven.

Højesteret finder, at der ikke er holdepunkter for, at udgangspunktet kan fraviges, fordi den ansatte efter eget valg har udført arbejde i sit hjem, heller ikke selv om arbejdet er udført, umiddelbart inden den ansatte har forladt hjemmet for at tage til et arbejdssted.

Den konkrete sag

Det er ubestridt, at As kørsel fra sit hjem til institutionen den 23. februar 2015 ikke er en af de situationer, som er opregnet i bekendtgørelsens § 3.

Som anført af landsretten tilrettelagde A selv, hvordan hun skulle komme fra sit hjem til institutionen, og hvor og hvornår hun forberedte sig forud for den observation, som hun skulle foretage på institutionen. Det var således hende selv, der besluttede at forberede sig, umiddelbart inden hun kørte hjemmefra.

Højesteret tiltræder på den baggrund, at der ikke er grundlag for at fastslå, at tjenesteforholdet til kommunen eller hensynet til kommunens interesser havde indflydelse på befordringen, jf. bekendtgørelsens § 1.

A var således ikke omfattet af arbejdsskadesikringsloven ved færdselsuheldet den 23. februar 2015, og Højesteret stadfæster derfor landsrettens dom.

THI KENDES FOR RET:

Landsrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal Ankestyrelsen betale 85.000 kr. til Ikast-Brande Kommune.

De idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.